AO

Barbora Gero

VRAŽDY V JERUZALEME

ZÁHADNÉ ZLOČINY

Adiny Alsterovej

barboragero.sk

Barbora Gero

VRAŽDY V JERUZALEME

ZÁHADNÉ ZLOČINY Adiny Alsterovej

Autor: © Barbora Gero
Obálka: © Kristýna Kenížová
Korektúra: Lenka Mondočková
Vydavateľ: Barbora Gero
Rok: 2026

zdroje máp na predsádkach:
© mapz.com – Mapové dáta: OpenStreetMap ODbL.,
David Rumsey Map Collection, David Rumsey Map Center, Stanford Libraries

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-975134-2-9

Venované MOJEJ LÁSKE

Slovo autorky
Dej a osoby v rámci knihy sú dielom autorkinej fantázie, i keď v historickom kontexte.

Zerold Wolf, muž okolo štyridsiatky, kráčal pomedzi vysoké klasy kukurice k dohodnutému miestu. Postupoval pomaly, opatrne našľapoval do stôp, ktoré sa črtali v prítmí pred ním. Do Palestíny pricestoval len predchádzajúci deň. Batožinu nechal na železničnej stanici v Jeruzaleme a sám sa vybral do údolia Musalabeh, pod novou štvrťou Rehavia. Nezamýšľal sa nad podivným výberom miesta schôdzky – bol zvyknutý plniť rozkazy.

Zbadal ho, až keď zastal priamo pred ním. Do poslednej chvíle ho zakrývali husté klasy. Osvetľoval ich len mesačný svit, ktorý celej scéne dodával strieborný nádych. Noc bola teplá, preniknutá jarou; zem dýchala zohriatym vzduchom zasľúbenej krajiny.

„Máš to?“ ozval sa škrípavý hlas.

Zerold bez slova prikývol. Neznámy natiahol ruku v čiernej rukavici a Zerold do nej vložil dýku s ťažkou rukoväťou, ktorú priniesol. Cudzinec si ju krátko prezrel, spokojne zafunel.

„Nik ťa nevidel prichádzať?“

„Nie,“ odpovedal Zerold. „Šiel som po vašich stopách a batožinu som nechal v meste.“

„Dobre. A teraz pokľakni.“

Zerold Wolf klesol na kolená bez jediného zaváhania, poslušne sklonil hlavu.

„Nie. Pozri sa mi do očí,“ zachripel neznámy.

Zerold zdvihol pohľad. V mesačnom svetle pred ním stála postava, ktorá sa mu v zdanlivom prelude javila ako had, vlniaci sa nad korisťou.

Zerold privrel oči. Potom sa ozval tichý zvuk – šum podobný mávnutiu krídel hmyzu. Závan vzduchu. A temnota.

Padol dopredu a zostal nehybne ležať na zemi s tvárou zaborenou do vlhkej hliny.

Neznámy utrel krvavú dýku do plášťa, sklonil sa nad mŕtvolou a zašepkal: „Ja som sila, ktorá ťa meria a hodnotí. Som sudca, ktorý ťa súdi.“ Prezrel mŕtvemu vrecká. Našiel austrálske bankovky, pas a niekoľko listov. Jeden z nich si ponechal, ostatné vrátil späť. K telu do krvi položil žiletku a prstom mu na čelo nakreslil červenú čiaru. Potom sa bez náhlenia vydal po vlastných stopách naspäť k mestu.

Vedel však, že toto je len jedna z jeho obetí.

O tri dni, tretieho apríla, priniesol *The Palestine Bulletin* krátku správu:

„V piatok ráno prvého apríla sa našlo telo Žida amerického pôvodu, identifikovaného podľa pasu ako Zerold Wolf. Našiel ho okoloidúci Arab v kukuričnom poli. Telo ležalo na bruchu. Smrť nastala v dôsledku rany spôsobenej žiletkou, ktorá bola nájdená vedľa tela. V obilí sa našli len jedny stopy a tie neviedli od miesta činu. Podľa polohy tela sa zdá, že muž si podrezal hrdlo. Vykonala sa pitva a inšpektor nariadil dôkladné preskúmanie miesta. Dve vrecia obsahujúce majetok mŕtveho sa našli uložené v úschovni na železničnej stanici v Jeruzaleme. Mŕtvy pricestoval do Palestíny deň predtým a nevie sa, čo robil po celý deň až do svojej smrti. Vo vreckách mal pas, peniaze a listy. Smrť bola posúdená ako samovražda.“

Lenže nie všetko, čo je zjavné, býva aj pravda.

Kapitola Loď

Morský vánok jej jemne hladil tvár a rozvíril vlny, ktoré sa rozbíjali o bok mohutnej lode. Adina Alsterová v bledozelených šatách s dlhými rukávmi stála na vyhliadkovej palube a pozorovala nekonečný obzor. Modrá hladina Stredozemného mora ju napĺňala zvláštnym pokojom – aj keď pod ním, kdesi v útrobách hlavy, už tlelo znepokojenie.

Za chrbtom počula tlmený ruch: deti sa hrali na palube so sklenými guľôčkami, elegantné dámy s klobúkmi popíjali popoludňajší čaj, židovskí obchodníci sa hádali pri šachu, britskí dôstojníci konverzovali v pevne vybudovanom kruhu svojej rezervovanosti. Kapitán v bielej uniforme s nehybným úsmevom prechádzal naokolo a kontroloval, či všetko prebieha hladko.

Adina cestovala už šiesty deň. Z Prahy do Viedne, odtiaľ do Terstu vlakom, kde sa nalodila na parník Adria patriaci talianskej spoločnosti Lloyd Triestino. Plavba prebiehala hladko, až na včerajšie prudké búrky pri cyperskej Larnake.

Nebola však sama.

Vedľa nej stál Viliam, jej oddaný sprievodca. Muž pevného kroku, vojenského držania tela, vždy decentne oblečený, s prirodzenou dôstojnosťou, mohutný a mužný, ktorý vystupoval v úlohe jej komorníka, tajomníka a diskrétneho ochrancu.

„Sme približne deň cesty od Haify, madam," oznámil jej ticho.

Adina prikývla a ďalej pozorovala morskú hladinu.

„Ako vám to ide s prednáškou?" opatrne sa spýtal a úkosom sa pozrel na svoju paniu.

Tá len zvraštila čelo, a keby nemala slnečné okuliare, určite by videl, ako prižmúrila oči. „Dobre," vyriekla nakoniec.

Pred šiestimi mesiacmi dostala autorka detektívok Adina Alsterová pozvánku z Hebrejskej univerzity v Jeruzaleme, aby sa zúčastnila série prednášok na tému: Moderné kriminalistické metódy a ich obraz v európskej literatúre.

Vedela, kto stojí za jej pozvaním. Bol to inžinier Emil Steiner, súčasný honorárny konzul Československej republiky v Haife a bývalý vplyvný podnikateľ v lodiarstve, ktorý žil v rôznych štátoch Európy a nejaký čas aj v Perzii. Čítal všetky jej knihy a bol jej verným obdivovateľom. Predstavil jej tvorbu profesorovi Shmuelovi Katzovi, vedúcemu literárnej sekcie na univerzite, a pozvanie bolo na svete.

Dlhší čas nad ním váhala. Plánovala sa pustiť do písania ďalšej knihy, písala súčasne tri poviedky do časopisov a na stole jej ležali nespočetné množstvá žiadostí o rozhovor. Hromadilo sa jej viacero pozvaní na knižné besedy, schôdzky, spisovateľské stretnutia a návštevy literárnych klubov, ktoré vehementne odmietala. Rovnako ako toto, ale nakoniec – skoro ako vždy – zaúradovalo jej nakladateľstvo Melantrich a jeho riaditeľ Bedřich Fučík.

Až na ich výslovnú žiadosť Adina Alsterová prijala pozvanie do Palestíny, a tak teraz stála na palube lode plaviacej sa do Haify, odkiaľ ju ešte čakala cesta vlakom do Jeruzalema.

Ich rozhovor prerušil až príchod kapitána lode Girolama, vysokého štíhleho muža ušľachtilého držania tela s výrazným orlím nosom. Prehovoril po anglicky s miernym talianskym prízvukom. „Madam Alsterová. Dúfam, že nás dnes poctíte svojou prítomnosťou pri večeri."

Adina si zložila slnečné okuliare a usmiala sa. „Samozrejme, kapitán, rada."

Kapitán Girolamo sa zoširoka usmial, galantne jej pobozkal ruku a odišiel obšťastňovať iné dámy.

Večera sa podávala na hornej palube, v priestrannej spoločenskej sále, kde mramorové stĺpy a bohato členené krištáľové lustre napovedali, že na lodi sa neuspokojili s obyčajnou eleganciou. Všetko tu dýchalo ambíciou pripomínať aristokratický salón. Stoly boli prestreté s precíznosťou hodnou kráľovskej tabule: čisté biele obrusy s jemnými výšivkami sa leskli v žiare sviečok a krištáľov, strieborné príbory boli starostlivo vyrovnané a kvety vo vázach rozvoniavali ako

decentná pripomienka jarnej krajiny, ktorú loď opustila.

Adina sedela po pravici kapitána Girolama. Viedli rozhovor, ako sa patrilo na spoločnosť tejto úrovne: o čaji, o počasí, o nevyspytateľných rozmaroch mora, ktoré vraj podľa kapitána dnes prekvapivo prialo pokojnému prechodu. Ostatní hostia, usadení pri rovnakom stole, patrili k britským dôstojníkom vracajúcim sa do mandátnej Palestíny a dvojici bohatých obchodníkov, jednému z Talianska a druhému z Francúzska, ktorých sprevádzali ich manželky.

„Naše more je dnes pokojné," poznamenal kapitán tichým hlasom a letmo sledoval, ako mu čašník dolieva červené víno do skleného brúseného pohára.

„A kedy dorazíme do Haify?" opýtala sa Adina s nevinnou zvedavosťou. Jej postava bola zahalená do čiernych čipkovaných šiat, ktoré sa jemne leskli vo svetle lustrov. Okolo ramien mala prehodený bledoružový šál, ktorý kontrastoval s farbou šiat a zdôrazňoval jej zdravú, mierne opálenú pokožku. Keď zdvihla pohár, na zápästí sa jej zaleskol diamantový náramok, ktorý dotváral celkový večerný obraz.

Kapitán sa pousmial, no v očiach sa mu zablyslo. „Žeby ste sa už nudili s našou spoločnosťou, madam Alsterová?" Nenápadným pohybom ruky ukázal na zhromaždených pánov a dámy.

Adina sa láskavo pousmiala a mierne pokrútila hlavou. „Ale, prosím, to v nijakom prípade," odpovedala so šarmom, ktorý pôsobil ako jej druhá prirodzenosť. „Ako si niečo také vôbec môžete myslieť?"

„Verím," pridal sa s úsmevom jeden z dôstojníkov, ktorý sedel naproti nej. Jeho pohľad bol úskočný, no nie nepriateľský, „že madam sa len teší na svoju prednášku v Jeruzaleme."

Adina na okamih ustrnula od prekvapenia. O skutočnom cieli svojej cesty nehovorila nikomu na palube. Vždy tvrdila, že ide zbierať materiál pre svoju novú knihu, ktorá sa možno opäť odohrá v Palestíne, a trochu si oddýchnuť. Pravdupovediac, netúžila, aby ktokoľvek z prítomných sedel v prvom rade počas jej prednášky, ktorú ledva dokázala dopísať. Slová jej

v posledných dňoch prichádzali na myseľ akosi neochotne.

„Ako ste sa to...“ začala, no dôstojník ju s úsmevom prerušil. Luskol prstami a pošepol niečo čašníkovi, ktorý sa hlboko uklonil a odkráčal. O malú chvíľu sa vrátil s novinami. Dôstojník ich rozprestrel a ukázal na článok. „Známa autorka detektívnych románov Adina Alsterová poctí Hebrejskú univerzitu v Jeruzaleme svojou prednáškou. Miesta sa rýchlo míňajú – rezervujte si to svoje čo najskôr!“

„To ste nám ale zamlčali, madam Alsterová,“ ozvala sa signora Caruso, ktorá jej priateľsky pohrozila tučným prstom a zahľadela sa na svojho muža.

„Nebolo veľmi o čom hovoriť,“ priznala Adina a pokrčila plecami. „Tak nejako to vstúpilo do môjho života. Najprv zbieranie materiálov, potom pozvanie a napokon prednáška.“

„*Mais c'est merveilleux*!“ zvolala pani Dujardinová s entuziazmom a natešene zatlieskala. Obrátila sa k manželovi. „Pôjdeme si to vypočuť, čo povieš, Pierre?“

Pierre, chudý plešatý muž v obleku ušitom na mieru, sa len pobavene usmial. „Ale drahá, veď predsa čítaš *The Palestine Bulletin*. Všetky miesta už budú isto obsadené."

„Nezmysel!“ odvetila rozhodne jeho manželka a teatrálne mávla rukou. „Madam Alsterová nám určite nejaké zabezpečí. Však?“

Adina sa len neurčito pousmiala a rozhliadla sa po stole, akoby hľadala tému, ktorá by rozptýlila pozornosť. Pomoc prišla nečakane rýchlo.

„To je ale nádherný náramok,“ povedala signora Caruso, chytila jej ruku a obdivne si ju obzerala. „Ale viete, že by ste ho nemali nosiť tak na očiach?“

„Stále ste nenašli ten svoj drahý náhrdelník, signora?“ spýtal sa kapitán so záujmom.

Signora Caruso pokrútila hlavou. „Nie. Ukradli mi ho.“

„Miláčik,“ vložil sa do rozhovoru jej manžel, korpulentný muž s hladko oholenou tvárou a prenikavými čiernymi očami, „vieš, že je dosť pravdepodobné, že si si ho jednoducho zabudla doma.“

„Nie, viem, že som si ho vzala.“ Jej hlas znel neoblomne.

„Prehľadali sme celú loď,“ vložil sa do toho kapitán, „vrátane podpalubia, personálu aj pasažierov z druhej a tretej triedy. Nič sa nenašlo.“

„Nič vám nevyčítame, kapitán,“ povedal signor Caruso zmierlivo a venoval mu chladný, no zdvorilý úsmev. Jeho manželka si chcela dodatočne ešte niečo ujasniť, no zastavil ju pohľadom. Bolo jasné, kto v ich manželstve udáva smer.

A tak sa signora Caruso naklonila k Adine a zašepkala: „Nech si každý hovorí, čo chce, moja drahá. Ale ja vravím, že sa na tejto lodi kradne. A kapitán sa radšej pozerá inam. *Basta!*"

Adina súcitne prikývla, no chcela uvoľniť napätú atmosféru, a tak sa spýtala: „A čo slečna Eleanor Rosewoodová? Dnes som ju nevidela. Neviete, ako sa má?“

„Celý deň nevyšla zo svojej kajuty,“ odvetil kapitán. „Slúžka mi povedala, že jej bolo opäť zle.“

„To mi je úprimne ľúto. Morská choroba musí byť skutočne nepríjemná.“

„Ale, madam,“ prerušila ju pani Dujardinová, „videli ste to dievča? Bledé, krehké ako z porcelánu, vlasy svetlé ako sneh. Včera som jej radila, nech sa viac hýbe, nech chodí na vzduch. Pohyb je liek! Nie je tak, Pierre?“

Jej manžel, pohrúžený do šľahačkovej torty, len niečo zamrmlal s plnými ústami, čo si jeho manželka vyložila ako nadšený súhlas.

„A teraz si predstavte, že sa má vydať za sira Richarda Granta! Je to uznávaný archeológ, pravda, postarší muž a ona... ona by mu mohla byť dcérou!“

Eleanor Rosewoodová bola mladá Angličanka, ktorá cestovala sama – teda, nie celkom. Spoločnosť jej robila mladučká slúžka menom Gréta, drobné dievča s prenikavými očami a večne nervózne zovretými rukami. Slečna Rosewoodová skoro vôbec nevychádzala z kajuty. Dni trávila v tieni, závesy zatiahnuté, žalúdok citlivý, hlas tichý, na hlave klobúk so šatkou. Služba nosila jedlo do izby, odpovede sa obmedzovali na

strohé „ďakujem“ a „prosím si viac vody“.

„Vy poznáte sira Richarda Granta?“ ozval sa dôstojník, ktorého oslovovali Sam.

„Ale isteže, mladý muž. Môj manžel aj signor Caruso obchodujú so starožitnosťami. Sir Grant nás pozval na svoju svadbu a požiadal pánov, aby posúdili jeho súkromnú zbierku.“

„Nerobí náhodou vykopávky pri Tall al-Ajjul pod vedením sira Flindersa Petrieho?“ zaujímala sa Adina.

„Práve tam. A ak zotrváte v Jeruzaleme, určite sa s ním stretnete. Kde budete bývať, madam Alsterová?“

„V hoteli Kráľ Dávid.“

„Výborne,“ rozžiarila sa pani Dujardinová. „To máme rovnakú cestu. My tam budeme tiež.“

„Čítali ste o tej nehode v Terste?“ spýtal sa znenazdajky jeden z britských dôstojníkov. Všetky pohľady pri stole sa obrátili k nemu. Bol to muž vysokého vzrastu a dôstojného výzoru, no v tej chvíli pôsobil značne nepokojne. Nervózne na prítomných žmurkol.

„Tá, čo sa stala noc pred naším odchodom,“ začal a siahol po novinách. Otvoril ich na požadovanej strane a ukázal na krátky článok. „Píšu tu, že istá mladá dáma, pôvodom z Írska, menom Eileen Murphyová, sa večer prechádzala po móle Audace, no nešťastne spadla do vody. Keď ju z nej vytiahli, bola už na pokraji smrti a napokon zomrela.“

Adina sa zamračila. „Môžem si ten článok prečítať?“

Dôstojník prikývol. „Prosím, madam Alsterová,“ povedal s úctivým úsmevom a posunul jej noviny.

Adina si text rýchlo prebehla očami, potom zdvihla zrak a zadívala sa ponad stôl, akoby čosi hľadala medzi riadkami.

„Trápi vás niečo, *cara* Adina?“ prerušila jej zamyslenie signora Caruso. „Zdáte sa mi rozrušená.“

Adina sa mierne strhla a obrátila sa k svojej spoločnici. „Prepáčte. Len som sa zamyslela.“

„Nad tým článkom? Ale veď to bola nehoda.“

„Možno áno,“ odvetila Adina a prstom ukázala na riadok v novinách. „Píše sa tu, že cestovala sama. Mala nastúpiť na

loď do Alexandrie. Večer sa prechádzala popri vode a spadla. Lenže niektorí svedkovia vypovedali, že najprv počuli hádku a až potom nasledoval pád."

„Bola to tá istá žena?" spýtala sa signora Caruso, zrazu s menšou istotou.

„Svedkovia to nevedeli presne," pokrútila hlavou Adina. „Tvrdili, že hlasy počuli, no nedokázali určiť, odkiaľ presne prichádzali."

„Tak teda vidíte," rozhodila rukami signora Caruso, „ak nemali dôkazy, polícia to musela vyhodnotiť ako nehodu. A vy, *cara* Adina, si tým nelámte hlavu. Ste predsa na dovolenke." Po chvíli sa pousmiala a s povzdychom dodala: „Teda... takmer na dovolenke."

Adina si znovu prečítala krátky článok, tentoraz pomalšie. Znepokojovalo ju, ako stroho bol prípad opísaný. A najmä nedostatok informácií o tom, čo predchádzalo pádu. Cítila, ako jej v hrudi narastá známy nepokoj, aký sa objavil vždy, keď niečo nedávalo zmysel.

„Nezdá sa vám to zvláštne?" spýtala sa napokon, viac sama seba než okolia.

„Čo presne máte na mysli, madam?" ozval sa ďalší dôstojník, sedel oproti nej a doteraz len mlčky pozoroval debatu. Bol vysoký, štíhly, s hustými hnedými vlasmi a peknou mužnou tvárou. Mal škótsky prízvuk a na rukáve odznak Kráľovskej námornej pechoty.

„Ten spôsob, akým to opisujú. Žena sa prechádza, spadne do mora a zomrie. Žiadne podrobnosti, len akási neutrálna tragédia. Ale ak tam skutočne zaznela hádka, niekto by mohol byť pri nej."

Dôstojník si založil ruky na hrudi a oprel sa. „Iste, ale Terst nie je práve malé rybárske mestečko. Turisti prichádzajú a odchádzajú, námorníci tiež. Možno išlo len o nešťastnú zhodu okolností."

Adina prikývla, no v očiach jej blčalo podozrenie. „Ale ak išlo o vraždu zamaskovanú ako nehoda, a dotyčný vedel, že žena cestuje sama, nik sa na ňu nebude pýtať. Všetko zapadne

do ticha. Takto miznú ľudia, pán...“ pozrela na jeho výložky, „kapitán.“

„Sinclair. Peter,“ predstavil sa stroho, no s rešpektom. „A ak by ste mali pravdu, čo by ste navrhli? Že v prístave v Terste striehne vrah?“

Adina sa pousmiala. Nebol to úsmev radosti, ale skúsenosti.

„Navrhla by som im, aby zistili, či to dievča skutočne spadlo alebo jej niekto pomohol. A prečo bola v Terste. Mladé ženy necestujú samy do Egypta bez dôvodu. A popravde, nemyslím si, že v Terste sa pohybuje vrah. Skôr by som povedala, že ten už nastúpil na nejakú loď.“

Signora Caruso si teatrálne povzdychla. „*Madonna mia*, veď ešte ani nie ste v Jeruzaleme a už riešite vraždu, a to dokonca domnelú.“

„Zvyk je železná košeľa,“ povedala Adina sucho. Položila noviny späť na stôl, upravila sa a napokon dodala: „Prepáčte pôjdem sa prejsť na palubu.“

„Môžem vám robiť spoločnosť?“ spýtal sa kapitán Sinclair a ponúkol jej rameno.

Adine nezostávalo iné, len zo slušnosti prijať ponuku.

Kapitán Sinclair kráčal vedľa nej vyrovnaným krokom, akoby bol zvyknutý prispôsobiť sa tempu dámy. Mlčal, no nebolo to rozpačité ticho. Skôr sa v ňom odrážala povaha muža, ktorý vie čakať na správnu chvíľu, než začne hovoriť. Adina vytiahla tenkú cigaretu zo svojej striebornej tabatierky s troma vytepanými písmenami A. V. E. a nastokla ju do čiernej cigaretovej špičky z briarového dreva s hnedým zakončením. Kapitán jej ju galantne pripálil. Z paluby sa ozývalo tlmené škrípanie lán a drevených častí lode, rytmicky sa miešalo so šumením morskej vody, ktorá sa rozbíjala o boky plavidla.

Len čo z tieňa nadstavby vyšli do otvorenejšej časti paluby, kde im mesačné lúče naplno zaliali tváre, prehovoril. „Ako sa vám páči táto plavba, madam?“ Jeho hlas mal v sebe mäkkú kultivovanosť, no zároveň istotu dôstojníka, ktorý

zvykol klásť otázky a dostávať odpovede.

Adina sa na okamih zastavila, aby sa nadýchla vzduchu presýteného soľou, a odklepla si z cigarety. Jemný vánok jej hladil pokožku a pohrával sa s niekoľkými prameňmi tizianových vlasov, ktoré sa uvoľnili. More sa pod nimi vlnilo ako živé, s temnými modrými hĺbkami, ktoré sem-tam roztrhol biely hrebeň peny.

„Zatiaľ výborne, kapitán," odpovedala pokojne. „Som zvyknutá cestovať a loď mi nie je cudzia." Na chvíľu sa odmlčala, pričom jej pohľad skĺzol k obzoru, kde sa zlatistá čiara oblohy prelínala s oceánom. „A vy? Čo vás vedie do Palestíny?"

„Idem na základňu a do výcvikového strediska v Sarafand al-Amar," odpovedal bez váhania. „Odtiaľ do Jeruzalema, na generálne veliteľstvo. Ovládam jidiš, hebrejčinu aj arabčinu, preto ma preložili práve tam." Pri tých slovách sa jeho tvár na okamih zmenila, akoby sa mu v mysli vybavili obrazy miest, ktoré už poznal, a povinnosti, ktoré ho čakali.

Adina k nemu obrátila pohľad. „Pochádzate zo Škótska?" opýtala sa, tentoraz s jemným úsmevom, akoby skúšala uhádnuť jeho pôvod.

Sinclair sa zasmial a ten smiech nebol len obyčajný záchvev hlasu, ale hlboký, veselý, a predsa kultivovaný zvuk, ktorý sa niesol ponad palubu a miešal sa so šumom vetra. „Prezradil ma môj prízvuk?"

„Áno," Adina prikývla. „Počuť ho, i keď sa snažíte hovoriť čistou angličtinou. Predpokladám, že ste študovali na Kráľovskej vojenskej akadémii v Sandhurste?"

Prikývol, pričom v jeho očiach zaiskrilo uznanie, že ho dokázala tak presne odhadnúť.

„Vyslovujete ostrejšie r – a to znie skôr škótsky než anglicky. A napokon, vaše priezvisko."

„Pravda, Adina," usmial sa. Keď vyslovil jej meno, urobil to pomaly, takmer s dôvernosťou, akoby ho ochutnával. „Dovoľte, aby som vás tak oslovoval. Madam Alsterová mi znie príliš formálne a my Briti si potrpíme na priateľské oslovenia."

„Nevidím v tom prekážku," odvetila s ľahkosťou. „Môj nevlastný syn žije v Amerike, tam si všetci hovoria menom. Tituly si tam nik príliš nevšíma a svet pôsobí… neformálnejšie."

„Výborne," zasmial sa a v jeho tóne zaznela úprimná radosť. Podal jej rameno a viedol ju ďalej po palube. „Ja podľa vášho prízvuku zas predpokladám, že ste žili v Amerike." Adina mlčala, tak dodal: „Poviete mi niečo o sebe?"

Na okamih stuhla. Nie že by nerada rozprávala, veď slová boli jej remeslom, ale hovoriť o sebe, navyše mužovi, ktorého sotva poznala, jej nebolo prirodzené. Hlavou jej prebehlo, koľko cudzincov už spoznala počas svojich ciest a koľko z nich sa jej snažilo dostať pod kožu. Odpovedala len niekoľkými strohými vetami, ktoré mohol poznať každý čitateľ novín. Sinclair si jej zdržanlivosť všimol, no nenaliehal.

„Tešíte sa do Jeruzalema?" zmenil tému tónom, ktorý bol zvedavý, no nie vtieravý.

„Áno," priznala. „Milujem cestovanie a spoznávanie nových krajín. Prednášať na univerzite je pre mňa pocta." Pri tých slovách jej tvár ožila. Zľahka zahasila cigaretu a hodila ju do najbližšieho koša. Všimla si, že kapitán Sinclair nefajčil a neholdoval tomuto zvyku, ktorý sa šíril naprieč krajinami a pohlaviami a pre ženy predstavoval symbol oslobodenia sa a rebélie.

„Musí byť zaujímavé písať knihy, vymýšľať príbehy, zápletky, postavy," poznamenal kapitán, jeho pohľad sa na chvíľu stratil v diaľke. „Žijete tak vlastne dvojitý život."

„Často aj viac než dvojitý," odvetila s úsmevom, v ktorom sa miešal humor so skúsenosťou. „Každá postava si žiada svoj priestor a ja musím poznať jej dušu i spôsoby. Inak by v mojich knihách nebola živá."

Pri tých slovách sa zastavila a oprela sa lakťami o chladné zábradlie. Pod sebou videla spodnú palubu, kde sa námorníci v tichosti venovali práci. More sa pred nimi rozprestieralo ako nekonečná tmavomodrá plocha posiata iskrami mesačného svetla. Voda v Adine vždy vzbudzovala rešpekt, plávať sa naučila ako dieťa, no jej sila ju fascinovala i desila zároveň.

Kapitán sa postavil vedľa nej a chvíľu mlčky sledoval vlny, akoby zdieľal jej myšlienky.

„Smiem sa tentoraz spýtať ja?“ prerušila ticho, jej hlas znel o čosi mäkšie.

„Samozrejme.“

„Kde ste sa naučili tie jazyky?“

„Pred Veľkou vojnou som slúžil v Egypte, Sudáne, potom v Mezopotámii a Palestíne.“

„Takže do Jeruzalema necestujete prvý raz?“

„Nie. Odišiel som štyri roky po vojne a vraciam sa až teraz. Som zvedavý, čo sa zmenilo. Pamätám si prvé vlny židovských prisťahovalcov z Litvy, Poľska, Ruska… Pogromy ich vyháňali z domovov. Kupovali pôdu, zakladali kibuce a to sa Arabom nepáčilo. Aj tu na lodi vidíte mnoho židovských vysťahovalcov z Európy.“ Na chvíľu sa odmlčal, akoby sa mu v mysli vynoril obraz rušného jeruzalemského rána. „Stalo sa to štvrtého apríla tisícdeväťstodvadsať. V centre mesta sa zhromaždil veľký dav Palestínčanov, aby sa zúčastnil každoročného festivalu. Prominentní nacionalisti, medzi nimi aj Amin al-Husseini, prednášali vášnivé prejavy, v ktorých oslavovali arabský nacionalizmus a odsudzovali sionizmus. Vzduch bol nabitý napätím. Židovskí okoloidúci začali hádzať kamene a to spustilo lavínu – nepokoje sa rýchlo rozšírili do židovských štvrtí Starého mesta. Počas nasledujúcich troch dní sa násilie len zintenzívnilo. Trvalo nám dva dni, kým sme obnovili poriadok. Päť Židov a štyria Palestínčania prišli o život, stovky ľudí bolo zranených a približne tristo Židov evakuovali zo Starého mesta. Pamätám si, že incident vyvolal oficiálne vyšetrovanie… no sionistom sa podarilo zabrániť, aby sa správa zverejnila.“ Sinclair si sťažka povzdychol a pokračoval už pomalšie, s istou dávkou úcty v hlase: „Viete, po stáročia bol festival Nabi Musa hlboko zakorenený v pamäti miestnych. Každý rok, týždeň pred Veľkou nocou, sa moslimovia z Jeruzalema vydávajú na púť do svätyne neďaleko Jericha. Podľa miestnej tradície sa tam nachádza hrobka proroka Mojžiša. Svätyňu dal postaviť ešte Saláh ad-Dín, aby prilákal pútnikov a posilnil

moslimskú prítomnosť v čase, keď do mesta k Božiemu hrobu prúdili kresťanskí pútnici. Komplex je veľký, obdĺžnikový, so stovkou izieb pre pútnikov, s mešitou a kenotafom pokrytým zelenou látkou. V časoch Osmanskej ríše tam pred Veľkým piatkom prichádzali tisíce ľudí – modlili sa, počúvali hudbu, tancovali, spoločne jedli. No po čase sa z náboženskej púte stalo aj politické podujatie – nástroj na podporu arabského nacionalizmu, ale, paradoxne, aj našej zahraničnej politiky. A práve v roku tisícdeväťstodvadsať sa tento festival stal iskrou, ktorá zapálila plamene násilia. A potom nastali aj jaffské nepokoje. Nuž, neboli to dobré časy."

„A teraz?" spýtala sa Adina. „Čítala som o masakre v Hebrone, viac než šesťdesiat obetí."

„Obe strany sa ozbrojujú. Mladí reagujú na nespravodlivosť prudko," odpovedal vážne. Potom sa k nej otočil a pozrel jej priamo do očí. „No vy sa, prosím, nebojte. Vám sa nič nestane."

„Viem," povedala dôrazne, jej hlas znel pevne ako oceľ. „Dokážem sa o seba postarať. A potom, cestuje so mnou aj môj majordóm, bývalý vojak, muž, s ktorým sa nežartuje. Budem v bezpečí." Rázne sa obrátila späť k palube.

Netušila, ako veľmi sa mýli.

***

Na palube sa začali objavovať ďalší hostia, ktorých lákala teplá tmavomodrá noc. More bolo tiché a pokojné, iba trup lode rozrážal jeho hladinu a zanechával za sebou pásy belavej peny.

Loď, na ktorej sa plavili, bola dôstojná dáma morí zrodená pre dlhé cesty a pravidelný rytmus linkových plavieb, s telom natiahnutým do dĺžky a bokmi ako z uhladeného čierneho skla.

Nad robustným trupom sa dvíhala viacposchodová biela nadstavba posiata radmi okien, pripomínajúcich perlový náhrdelník, z ktorých každé ukrývalo kabínu, salón alebo útulný

kút pre pasažierov. Jeden jediný komín, mierne zošikmený dozadu, vydychoval stĺp dymu, ktorý sa vo vetre pomaly trhal a mizol.

Na prednom a zadnom stožiari sa leskli napnuté laná a ramená žeriavov pripravených zdvihnúť náklad alebo spustiť záchranné člny, ktoré trpezlivo čakali, upevnené na hornej palube. Po bokoch sa tiahol rad krytých promenád, kde sa cestujúci mohli prechádzať, dýchať morský vzduch a pozorovať, ako sa línia pobrežia mení na tenký modrý pás na horizonte.

Adria nepôsobila ako rýchla beštia, čo sa vrhá do vĺn, bola skôr vytrvalou cestovateľkou, znalkyňou cudzích vôní, prístavov a príbehov. V jej oceľových útrobách sa miešali rôzne vône orientu s prísľubom neznámeho, čo čaká na konci plavby.

Na palube sa potichu rozprávali páni so zapálenými cigarami a dámy sa prechádzali pozdĺž zábradlia. Tlmený šum rozhovorov sa miešal s večerným vetrom. Adina kráčala pomaly, dlaň mala voľne opretú o chladné zábradlie. Kapitán šiel vedľa nej a ona, hoci v jeho spoločnosti, sa na okamih ponorila do vlastných myšlienok a ten okamih jej bol príjemný.

Vtom sa to stalo.

Najprv zaznel vzdialený šelest, potom tlmený výkrik, napokon ostré krátke „Aaaa!“ nasledované tichým šplechotom.

Na bočnej palube, odkiaľ sa ozval ten zvuk, nestál nik – iba Adina a kapitán Sinclair. Obaja na seba krátko, prekvapene pozreli a rozbehli sa k miestu, odkiaľ zaznel výkrik. Nikoho však nevideli, paluba bola prázdna, nočná voda tiež.

„Tam!“ zvolal kapitán a ukázal na čiernu hladinu. Adina tým smerom zazrela vo vlnách čosi biele, čo sa márne zmietalo. Kapitán si v okamihu vyzul topánky, zhodil vrchný diel uniformy aj nohavice a v spodnej bielizni sa vrhol do mora.

Adina stála bez pohnutia, šokovaná, neschopná slova. Len natiahla ruku za miznúcim tieňom muža, ktorý sa vrhal v ústrety vlnám. Za chrbtom začula dupot rýchlych krokov. Dobehli traja námorníci so záchranným kolesom.

„Čo sa stalo? Koľko ľudí je vo vode? Videli ste to?“ spýtal sa

Koniec ukážky